

D ů v o d y:

Námitka zahájené rozepré (§ 232 a 233 c. ř. s.) předpokládá totožnost stran a totožnost sporného předmětu v obou sporech. Totožnost stran zde jest, o tom není sporu; mají však v obou sporech postavení opačné. Není zde však totožnosti předmětu sporu, které předpokládá souhlasnost právního důvodu a právního nároku v obou sporech. Právní důvod nároku v obou sporech jest sice totožným, není zde však jednotného právního nároku. Právním důvodem nároku v obou sporech jest jsoucnost služební smlouvy a z ní plynoucího práva na používání naturálního bytu, pokud se týče nedostatek tohoto práva. Z tohoto právního důvodu vyvozuje se však v každém sporu jiný důsledek, jiný právní nárok. Žalobou Ck V 6/27, podanou dne 7. ledna 1927 Karlem W-em u obchodního soudu, domáhá se tento uznání povinnosti společnosti A. trpěti pod exekucí užívání bytu W-em do 30. září 1927, kdežto žalobou v tomto sporu podanou dne 21. ledna 1927 domáhá se společnost A. uznání povinnosti žalovaného W-a naturální byt vykliditi a jí odevzdati do čtrnácti dnů pod exekucí. Není zde tedy ani v tom ani v onom sporu žaloby určovací, jak mylně předpokládá dovolací rekurs, nýbrž obě žaloby směřují k plnění, pokud se týče k opomenutí. Bude-li zamítnuta žaloba první a tím uznáno, že není společnost A. povinna trpěti užívání bytu W-em do 30. září 1927, neplyne z toho ještě bez dalšího, že jest povinen W. se vystěhovati z bytu do 14 dnů, vždyť zbývá neurčitá řada možností užívání bytu, omezeného na dobu kratší než do 30. září 1927 (na př. do 31. května, do 30. června, do 31. července, do 31. srpna 1927), z čehož vidno, že zamítnutí žaloby první neznamena ještě vítězství ve sporu druhém, v němž se žádá uznání povinnosti k vyklizení bytu do 14 dnů, nehledíc ani k tomu, že zamítnutí žaloby první by neskytalo společnosti A. proti W-ovi titul k exekučnímu vyklizení naturálního bytu, jehož se žalobou druhou domáhá, a musila by tudíž nicméně společnost A., chtěla-li by W-a nuceně vykliditi, podati znovu žalobu na vyklizení bytu. Není zde tudíž totožnosti žalobního nároku v obou sporech a není proto námitka rozepré zahájené odůvodněnou.

Čís. 7244.

Směnka, uvádějící bez vytčení platebního místa více míst jako bydlišť směnečníků, jest neplatnou.

(Rozh. ze dne 16. srpna 1927, R I 698/27.)

Procesní soud první stolice zrušil směnečný platební příkaz k námitce žalovaného, že směnka jest neplatnou, ježto jsou na ní uvedeni tři směnečníci se dvěma různými bydlišti. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Stěžovatelka právem vytýká usnesení odvolacího soudu, že nesprávně posuzuje věc co do platnosti žalobní směnky, v níž jest uvedeno více platebních míst. Námitka neplatnosti směnky jest odůvodněna. Čl. 4. čís. 8 směnečného řádu žádá, by ve směnce bylo uvedeno platební místo. Není-li zvlášť udáno, pokládá se za ně bydliště směnečníka, ve směnce uvedené. Pojmenovati několik směnečníků jest přípustno jenom, je-li místo platební jediné. V žalobní směnce jsou však udáni tři směnečníci se dvěma různými bydlišti, tedy dvě platební místa. To odporuje zákonu, neboť jinak by nebylo lze určit, kde jest směnka splatna, směnečný závazek by postrádal určitosti zejména při výkonu postihu, v mnohých případech by pak ani nebylo možno směnku včas presentovati a protestovati na všech místech platebních ve směnce uvedených. Je tedy žalobní směnka, uvádějící více míst jako bydliště směnečníků a při nedostatku zvláštního místa platebního tedy i více míst platebních, neplatna. Toto stanovisko zaujal nejvyšší soud neúchylně v nálezech, uvedených v rekursu, a to v případech zcela obdobných a nemá příčiny nyní se od něho uchylovati. Odvolací soud neprávem míní, že rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 15. února 1927, Rv II 82/27, čís. sb. 6803, prohlásilo za neplatnou jenom směnku, kde jest uvedeno více míst platebních, nikoliv však kde jest uvedeno více bydlišť směnečníků. Platí-li uvedené bydliště směnečnickovo za místo platební podle zákona, platí úvahy shora uvedené i o takto uvedených více bydlištích směnečníků. Netřeba uvažovati, je-li opodstatněna námitka, že žalovaná firma podepsala jen jako vydatelka a jako směnečnice byla teprve dodatečně připsána bez svého souhlasu a zda tím směnka pozbyla platnosti a zanikl závazek stěžovatelky. Žalobkyně domáhá se směnečního nároku z důvodu přijetí směnky, nikoli z důvodu jejího vydání a důvodu žalobního nezměnila. Také neprokazuje protestem, že proti vydatelce, kterou prý je žalovaná, zachovala si směnečný nárok. Soud nemohl by platební rozkaz zachovati proti ní v platnosti, když žaloba není opřena o vydání směnky a nejsou tvrzeny podmínky, za nichž by zůstal směnečný nárok proti žalované jako vydatelce zachován. Proto námitka, že žalovaná podepsala jako vydatelka, třeba by se této námítky sama žalobkyně dovolávala, nemůže udržeti platební rozkaz v platnosti.

Čís. 7245.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Souhlas s rozlukou podle § 16 rozl. zák. může býti dán platně teprve po podané žádosti o rozlukou, nejvýše v ní nebo současně s ní. Souhlas předem stranu neváže a soudu nestačí pro vyslovení rozluky. Byl-li manžel původně se žádostí o rozlukou poukázán na pořad práva, ježto druhý manžel s rozlukou nesouhlasil, ve sporu pak druhý manžel projevil